

Branky, body, vteřiny

Sportovní hala v Dolní Dobrouči zvedne hladinu endorfinů v krvi ještě před tím, než se její návštěvník začne opravdu hýbat. „Jde o to, jakou má stavba duši a co vyzařuje. Proto se snažím co nejvíce zjednodušovat formu,“ říká její autor Alexandr Skalický.

Autor:
Petr Volf

Foto: Ester Havlová

Ve skutečnosti vypadá lépe než na fotografiích. Přes svoji velikost se víceúčelová sportovní hala v Dolní Dobrouči zdá útulná, nepůsobí jako „ratejna“. Čísla v různých výškách rozesetá po její fasádě mohou pozorovateli připomínat skóre různých

zápasů, stejně tak vyvolávají i asociace na popartové obrazy z šedesátých let, třeba na malby různých atletů od Jiřího Načeradského. Ale i bez těch čísel by samozřejmě obstála, protože splňuje všechno, co se od takové haly žádá.

Pod vysokým stropem

Je přehledná, jednoduchá, velmi prostorná, účelná. Světlá! Všechno má své jasné určené místo. Když vstoupím dovnitř, zdá se mi, jako by ani ještě nebyla dána do provozu – přitom funguje od loňského roku a sportovaly v ní už tisícovky lidí. Její

podlahy a taraflexový povrch, na němž se hrají kupříkladu světové tenisové turnaje, jsou bez jakékoliv poskvrny. Všudypřítomná čistota je zásluhou správce Pavla Čejky, který halu hýčká tak, jak ji může hýčkat jen člověk, který miluje sport a zároveň si váží své práce. Dozvídám se od něj, že strop haly kulminuje v jedenáctimetrové výšce nad plochou o rozměrech pětáctiřícet na dvaadvacet metrů. Znamená to, že se v ní může hrát nejenom basketbal a volejbal, ale také tenis, házená, florbal, fotbal, aniž by si hráči museli dávat příliš pozor, že je třeba vertikální dráhu letu

míče omezovat. Lobovat by zde klidně mohl i mohutný obránář jako Rafael Nadal. Každý sport má pochopitelně přesně vyznačené svoje hřiště, při troše snahy se v labyrintu čar lze v pohodě vyznat, chce to jen základní ponětí o tom, co si které odvětví žádá.

Architekt Alexandr Skalický pracoval rychle, halu navrhl během léta roku 2007 (nebyla to jeho první zkušenost se sportovní architekturou, v osmdesátých letech působil v náhodském Sportprojektu). Pojal ji jako uzavřenou stavbu na obdélníkovém půdorysu, jejíž průčelí jsou členěná excentricky rozmístěnými okny. Dostatek denního světla přichází zejména ze dvou řad symetricky rozmístěných panelů propustujících sedlovou střechou velmi mírného sklonu.

„Chtěl jsem, aby základní koncepce vycházela z myšlenky jednotného prostoru, do které je vložen trakt se vším zázemím potřebným k provozu haly,“ říká architekt. Tato třípodlažní část – obsahuje vstupní prostor s recepcí (přízemí), diváckou galerii se šatnami (druhé podlaží) a posilovnu plus technické zázemí (třetí

poschodí) – směřuje přesně na západ a jsou z ní výhledy přes fotbalové hřiště až na kostel ve středu obce. Většina lidí ale raději sleduje dění v hlavní „lodi“, kvůli němuž sem přišli. Během nejvytíženějšího měsíce, kterým je leden, se v ní vystřídaly dvě tisícovky sportovců z Dolní Dobrouče i okolí.

Trikolora

Alexandr Skalický dokazuje, že mu není cizí ani práce s barvami – umí je poskládat tak, aby navodily pozitivní emoce a zároveň daly rozdělenému prostoru logiku. Zatímco centrální sál má bílé stěny, zázemí je barevně několikanásobně odlišeno. Běžně přístupné části, jako jsou recepce či galerie, dostaly červený nátěr, schodiště a chodba jsou žluté, šatny oranžové a vše završuje do modra laděné fitness. „Snažím se každé stavbě věnovat, dokud není hotová,“ vysvětluje architekt. „Jde mi o to, aby v ní bylo dosaženo výrazové jednoty i při jejím vybavování. Nejde jenom o to, jaké bude mít dispozice, ale jakou bude mít duši, co bude vyzařovat. Proto se snažím co

Hlavní vstup do haly. Čísla na fasádě jí dodávají dynamiku a symbolizují různá skóre či časové údaje zápasů.

Architektura Sportovní hala v Dolní Dobrouči

Konstrukci haly tvoří ocelové rámy v pětimetrových rozstupech, obvodové stěny jsou z panelů Kingspan.

Ve třetím poschodí vestavěného (západního) traktu je posilovna sytě modré barvy. Okna vedou na fotbalové hřiště.

Každá část zázemí haly je barevně odlišena podle své funkce. Oranžové šatny a toalety se sprchami jsou ve druhém podlaží.

nejvíce zjednodušovat formu a soustředit se na to, co je důležité.“

Mimochodem, dvouapůltisícová Dolní Dobrouč má družbu s patnáctkrát větším severoitalským Roveretem, které se může pochlubit nádherným muzeem moderního umění navrženým švýcarským architektem Mariem Bottou. Sportovní hala sice není muzeum, ale za nedlouhou dobu své existence už si „uhrála“ své, příznivce si našla i v zahraničí. Publikoval ji totiž ArchDaily, špičkový americký web zabývající se současnou architekturou, což se stalo zásadním impulzem pro její představení v Japonsku, Koreji, Číně, Indii, Rusku, ale také kupříkladu v Portugalsku.

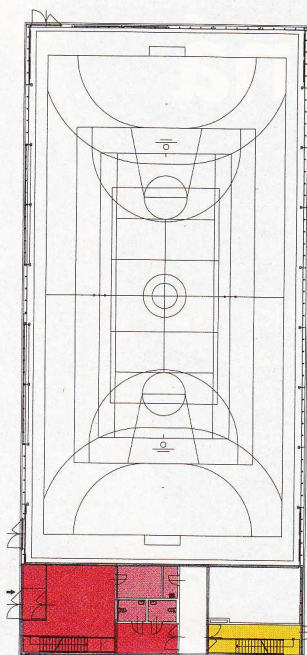
„Jenom z Asie mě požádalo pět nakladatelství, abych jim poskytl podklady pro připravované knížky,“ říká Alexandr Skalický. „Myslím, že na této stavbě je hodně přitažlivé také to, jak je levná. Je to totiž doklad, že je možné být kreativní i s omezeným rozpočtem. Tady v Čechách mi často přijde, že za dobrou architekturu se pokládá především ta, která je finančně nákladná a z drahých materiálů, které nahrazují kreativitu. Když máte málo peněz, je mnohem náročnější s nimi naložit tak, aby architekt dosáhl nějakého náročného výsledku.“

Kouzlo periferie

Alexandr Skalický má svoji kancelář v Náchodě, odkud je to daleko do Prahy i do Brna, tradičních architektonických center, ale nebere to jako omezení. V úvaze Mezi periferií a periferií (Stavba 3/2001) už před deseti lety napsal, že z působení mimo centrum není nutné být frustrovaný. Podle Skalického je především zapotřebí udržet si vlastní svobodné myšlení. „Avantgarda není extravagantní novost za každou cenu, ale samostatnost myšlení,“ konstatuje. „Samostatnost myšlení je vázaná na společenskou svobodu a svoboda sama není možnost svobodně myslet, ale svobodně jednat. Existence společenské svobody ruší totalitou dříve záměrně vytvářenou diferenciaci na periferii a centrum. Pro skutečnou periferii je příznačná neschopnost samostatně myslet a nahlédnout pravdu společenské a kulturní reality.“

Hodně času věnuje psaní o architektuře. Velmi dobře a přesně formuluje myšlenky, v tom je podobný například Romanu Kouckému, Petru Hrušovi nebo Pavlu Hnilíčkoví. Když skončil v roce 1983 stu-

dia na Fakultě architektury ČVUT a začal pracovat v náhodském Sportprojektu, dopisoval si s pražskými a slovenskými kolegy, například s Janem Línkem či Janem Blahnou. Málo se ví, že ještě před revolucí vedl korespondenci s různými zahraničními architekty, například Peterem Eisenmanem, klíčovou postavou dekonstruktivismu, nebo Johnem Hejdukem. Nebyl v osobním kontaktu s českými architekty, ale o to více sledoval zahraniční scénu. Díky tomu se o architektuře naučil psát a samostatně o ní přemýšlet, šlo to „ruku v ruce“, protože obojí spolu souvisí. Alexandr Skalický připomíná, že nechce být autorem určitého žánru nebo jednoho typu staveb. Opakovat osvědčená schémata mu není vlastní, tomu se úmyslně brání. „Snažím se, aby to, co dělám, mělo nějaký vývoj, nechci pokračovat jenom mechanicky v tom, co jsem zvládl. To by mě nemohlo uspokojit.“ ★

SPORTOVNÍ HALA

Místo: Dolní Dobrouč

Architekt: Alexandr Skalický / ASMM

Investor: Obec Dolní Dobrouč

Dodavatel: A.B.V., s. r. o., Ústí nad Orlicí

Projekt: 2007–2008

Realizace: 2008–2010

Náklady: 34 milionů Kč

Na základní ploše haly (22 x 45 m) jsou vyznačena různá hřiště, například na tenis, basket, volejbal, házenou či florbal.

INZERCE

Chcete vidět víc?

Vám stačí nalistovat další stránku, ale zrakově postižené děti takovou možnost nemají. Pokud jim chcete pomoci, zašlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS LEONTINKA** na číslo **87 777**.

nadace leontinka

Více na www.nadaceleontinka.cz

Příspěvek můžete vložit na účet číslo: 2512300102/2600 nebo poslat dárcovskou SMS.

Cena DMS je 30 Kč, Nadace Leontinka obdrží 27 Kč. Službu provozuje Fórum dárců. Více informací najdete na www.darcovskasms.cz

Hlavní partneři

ČESKÁ POJIŠŤOVNA

Komunikační partner

